

Det er for mig et Kardinalpunkt i denne Sag, som er fremhævet af den ærede Ordfører, men som jeg paa ny vil understrege. Efter den Hjemmel, der nu gives i Straffelovens § 21 til at anvende Legemsstraf paa Børn og unge Mennesker — Ris paa Børn og Rotting paa unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar — træder den i Stedet for Vand- og Brødstraffen i alle de Tilfælde, hvor denne ifølge de paagældende Paragraffer i Straffeloven vil være forskyldt, og det er jo, mine Herrer — glem ikke det — de allerhyppigste af de Tilfælde, hvor Straffeloven overtrædes af Børn og unge Mennesker. Det er Smaatyverier, Hælerier, Smaabedragier og lignende Berigelsesforbrydelser. Derfor er Straffen første Gang, de begaas, regelmæssig Vand og Brød, og derfor er der for disse Personers Vedkommende regelmæssig Adgang til at anvende Ris eller Rotting paa dem, og dette er en Adgang, som ikke blot staa paa Papiret, men som benyttes i det virkelige Liv. Det kom frem i de Slutningsbemærkninger, som veksledes i Forgaars mellem det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og den ærede Ordfører, at vel er man i Praksis i den senere Tid kommen ind paa ikke at anvende den Legemsstraf, som man har Lov til, over for Børnene under 15 Aar, idet man giver dem simpelt Fængsel eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost — jeg ved ikke ret hvilket — i Stedet, men at det paa den anden Side ingenlunde er blevet Praksis ikke at anvende Legemsstraf paa de unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, at den der tværtimod anvendes fremdeles. Det blev oplyst af den ærede Ordfører, at i det sidste Aar, for hvilket statistiske Oplysninger haves, er den bleven anvendt i henvend 200 Tilfælde. Nu bliver den ifølge Lovforslagets § 12 ophævet undtagen i de Tilfælde, hvor vedkommende unge Mennesker have gjort sig skyldig i de Sædeligheds- og Voldsforbrydelser, som dette Lovforslag handler om; men dette er for disse unge Menneskers Vedkommende ubetinget de færreste Tilfælde — det tror jeg absolut at turde sige —, saa det vil alligevel blive opimod de 200 Tilfælde, der falde bort efter dette Lovforslags § 12, i Modsætning til de Tilfælde — den ærede Ordfører anslog dem til 30—40 aarlig —, som blive tilbage efter dette Lovforslags § 2. Det er altsaa en betydelig Begrænsning af Legemsstrafs Anvendelse, der ved Lovforslagets § 12 hjemles, selv om man tager skyldigt Hensyn til, hvad der staa i Lovforslagets § 2.

Og det bør ved denne Forskel, ved denne Flytning af Legemsstraffen, ikke glemmes, at dem, man tager den bort fra, ere de unge Mennesker, som man har Lov til at gaa ud fra ere mindst forhærdede, paa hvem andre Foranstaltninger af mere pædagogisk, mere opdragende Natur kunne antages at have bedre Virkning end Legemsstraf eller Straf overhovedet. Dem, man lægger Legemsstraffen paa, ere derimod dem, der skildres i dette Lovforslag som forhærdede Bøller og Sædelighedsforbrydere. Det er altsaa en Flytning fra de mange Tilfælde til de faa, fra de unge til de forhærdede.

Nu nævnte det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) jo et Eksempel med denne jydsk Husmand, som skulde vise, at den Legemsstraf, som omhandles i dette Lovforslags § 2, ogsaa kunde komme til Anvendelse paa en, som ikke kunde betegnes som Bølle. Maa jeg dertil sige, at det er vel en Lod, som er fælles for alle Lovbestemmelser, fordi de maa have en almindelig Karakter, at de kunne komme til at ramme i Tilfælde, hvor de ikke burde ramme. Men, mine Herrer, hvad er det saa for et Middel, vi have derimod? Vi have det Middel derimod, som hedder Benaadning, og selv om det i øvrigt var rigtigt, alt hvad det ærede Medlem sagde om det Tilfælde, der forelaa, saa er der dog vel ingen af os, som tror, at Legemsstraffen i Virkeligheden, hvis denne Husmand burde staa i det Rosenskær, som det ærede Medlem lod ham staa i, vilde være bleven eksekveret paa ham. Nej, selvfølgelig vilde den Dommer, som fandt det oprørende, at han med denne Lov i Haanden havde maattet idømme Manden denne Legemsstraf, ikke lade denne eksekvere; han vilde indsende Sagen til Justitsministeriet, og enhver Justitsminister vilde da paa Grundlag af den Fremstilling, som blev given af Underdommeren, ganske sikkert indstille Manden til Hans Majestæt Kongens Benaadning, og han vilde blive benaadet. Der er ingen Tvivl om, at denne Dom vilde aldrig være bleven eksekveret, hvis vedkommende virkelig fortjente den Omtale, han fik af det ærede Medlem. For øvrigt burde der til denne Omtale være føjet, hvad jeg har rørt ved, at der ikke blot burde ses paa den betydelige Skade, han tilføjede det Ansigt, han ikke kunde lide at se, en Skade, som det ærede Medlem ikke nærmere skildrede, men som vi maa nøjes med at vide var saare betydelig og medførte lang Tids Smerte, maaske ogsaa Arbejdsudygtighed — det sidste ved jeg